

Ruhun psikopatolojisi. Okumanın ve yazmanın bittiği yer: İnsanın karanlıkta kendi duygularıyla yü-
zlerce gün geçirmesi. Sonunda algıladıklarıyla duyguları arasındaki bağı unuttur. Dışarıdan gelenler
onu üzmeyecek ve sevindirmeyecek, içindeki akışa teslim olacaktır. Buna *delirmek* diyoruz.

Bugün ufak twitter hesabında ne kadar *deli* görüldüğümle ilgili bir anket yaptım.

anket

İnsanın *deli* numarası yapması için, biraz deli olması gerektiğine inanırım.

Bir zamandır *deliliğe benzer bir hisle* yaşıyorum. Tarif etmem zor, aklıma kelimeler üşüşüyor, bazıları
komik, bazıları acı, sonra derin bir sessizlik, dalgalanan hisler. Delilik nedir? Hesapsızlık, herhalde.

İnsanlar hakkında uzun uzun hesap yapıp, *falancadan şu kadar gelir, filancaya şu kadar yatırım ya-
payım, falan filanın yanında şöyle görüneyim* merhalesini aşmaya *delilik* diyoruz. İnsan dünyasının ne
kadarının bu hesaplar üzerinde döndüğünü farketmediği (veya görmezden geldiği) için, bunları redde-
den insanın ne kadar *farklılaşabileceğini* gözden kaçırıyor. Aklını kaybetmene gerek yok, hesap kitabı
bıraksan yeter.

Ayakkabı giymenin amacı ayaklarımızı sıcak tutmak mı?

Yaratıcılığın, düşünmenin, sormanın önündeki engel *zeka yetersizliği* değil çok zaman. İnsan psikolo-
jik olarak, *utanç* duygusunun pekiştirdiği sürü psikolojisiyle hareket ediyor. Sokakta ayakkabısız
dolaşmıyor olmanın en önemli sebebi hijyen veya rahatlık değil, *normallik*. İnsan normal olmaya
programlı, ben de böyleyim: Burada yazdıklarımın bazıları sonradan beni *utandırıyor*. Yine de bir süre,
yazarken, aklıma geleni yazmaya cesaretim varken *delilik* gösterebiliyorum, normun dışına çıkıp, iki
kelime edebiliyorum, taklit etmeden ve kimin ne düşüneceğini umursamadan.

Bunun *karşı tarafça* anlaşıldığını görmek güzel, deliliğimin *zararsız* olduğunu –veyahut zararının
sadece kendime olduğunu düşündürmek iyi. Korkmadan bir insana deli diyorsan, o kadar da deli
değildir herhalde, değil mi?